

Ustalamy dzielnik wyborczy, dzieląc ogólną liczbę ważnie oddanych kart (441) przez ustawową liczbę członków rady zakładowej (9):

$$441 : 9 = 49.$$

Podział mandatów między listy odbywa się w ten sposób, że dzielimy liczbę kart każdej listy przez dzielnik wyborczy.

Lista Nr 1 otrzymuje  $262 : 49 = 5$

Lista Nr 2 „  $113 : 49 = 2$

Lista Nr 3 „  $66 : 49 = 1.$

Pozostaje jeden mandat wolny. Dzieli się liczbę kart, uzyskaną przez każdą listę, przez liczbę mandatów już jej przyznanych, powiększoną o jeden. Mandat przypada tej liście, która wykaże największy iloraz (oblicza się wraz z ułamkiem).

Lista Nr 1 otrzymuje iloraz  $262 : 6 = 43,7$

Lista Nr 2 „ „  $113 : 3 = 37,7$

Lista Nr 3 „ „  $66 : 2 = 33.$

Największy iloraz otrzymała lista Nr 1 i jej przypada dziewiąty mandat.

W ten sposób lista Nr 1 otrzymała 6 mandatów, które trzeba rozdzielić pomiędzy trzy grupy. Znając ilość głosów otrzymanych przez kandydatów każdej grupy, sumuje się je dla otrzymania łącznych ilości głosów grup oraz głosów listy. Podział mandatów pomiędzy grupy listy związkowej dokonywa się według przykładu Nr 1; porównaj również przykład Nr 3.

**Przykład Nr 3.** (dwie listy w dużym zakładzie).

Zakład wybiera 15 członków rady zakładowej. Uprawnionych do głosowania 1140 osób. Cztery grupy pracowników zgłosiły jedną listę związkową. Ponadto zgłoszono jedną listę dziką.

Ogólna liczba możliwych kart głosowania  $1140 \times 1 = 1140.$

Ogólna ilość głosów możliwych  $1140 \times 30 = 34200.$

Lista Nr 1 otrzymała 913 kart głosowania

Lista Nr 2 (dzika) 212 „ „

razem 1125 „ „

Dzielimy liczbę mandatów między listy, w tym celu ustalamy dzielnik, dzieląc liczbę otrzymanych ważnie kart głosowania przez liczbę członków rady zakładowej:

$$1125 : 15 = 75$$

Lista Nr 1 otrzymuje  $913 : 75 = 12$

Lista Nr 2 „  $212 : 75 = 2.$

Pozostaje jeden mandat wolny.

Lista Nr 1 otrzymuje iloraz (zob. przykład 1 i 2):

$$913 : (12 + 1) = 70,2.$$

Lista Nr 2 otrzymuje iloraz:

$$212 : (2 + 1) = 70,6.$$

Mandat otrzymuje lista Nr 2.

Podział mandatów pomiędzy grupy listy Nr 1:

W tym celu obliczamy liczbę głosów otrzymanych przez tę listę.

Kart głosowania lista Nr 1 otrzymała 913.

Możliwa liczba głosów listy Nr 1 wynosi:  $913 \times 30 = 27390.$

Faktycznie lista ta otrzymała tylko 27380 głosów.

Pierwsza grupa otrzymała — 13440 głosów

Druga „ „ — 6442 głosy

Trzecia „ „ — 4224 głosy

Czwarta „ „ — 3274 głosy

razem 27380 głosów.

Ustalamy dzielnik wyborczy:

$$27380 : 12 = 2281.$$

Grupa pierwsza otrzymuje  $13440 : 2281 = 5$

„ druga „  $6442 : 2281 = 2$

„ trzecia „  $4224 : 2281 = 1$

„ czwarta „  $3274 : 2281 = 1.$

Pozostają trzy mandaty wolne. Ustalamy iloraz dla 10-go mandatu.

Pierwsza grupa otrzymała iloraz  $13440 : 6 = 2240$

Druga „ „  $6442 : 3 = 2147,3$

Trzecia „ „  $4224 : 2 = 2112$

Czwarta „ „  $3274 : 2 = 1637.$

Ponieważ iloraz pierwszej grupy jest największy, przeto dziesiąty mandat otrzymuje grupa pierwsza.

Ustalamy iloraz dla jedenastego mandatu.

Pierwsza grupa otrzymała iloraz  $13440 : 7 = 1920$

Druga „ „  $6442 : 3 = 2147,3$

Trzecia „ „  $4224 : 2 = 2112$

Czwarta „ „  $3274 : 2 = 1637.$

Mandat jedenasty otrzymuje grupa druga, mandat dwunasty grupa trzecia.

Ostateczny rozdział mandatów pomiędzy grupy przedstawia się, jak następuje:

Pierwsza grupa otrzymuje 6 mandatów

Druga „ „ 3 mandaty

Trzecia „ „ 2 mandaty

Czwarta „ „ 1 mandat

razem 12 mandatów“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

*Kazimierz Rusinek*

## 325

### ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 25 sierpnia 1947 r.

o obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy niektórych rodzajów narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.

Na podstawie art. 18 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 72, poz. 661) zarządzam, co następuje:

§ 1. Obowiązkowi legalizowania przed przeznaczeniem do sprzedaży lub oddaniem do użytku podlegają nowe (nowowyrabiane) narzędzia

miernicze wyrobu krajowego następujących rodzajów:

- 1) przymiary bławatne,
- 2) suwaki miernicze zwyczajne (do mierzenia średnic okrągłego materiału leśnego),
- 3) przyrządy do mierzenia długości drutu i materiałów bławatnych,
- 4) przyrządy do pomiaru powierzchni skór,
- 5) pojemniki zwyczajne,
- 6) pojemniki dokładniejsze,
- 7) menzury zwyczajne (cylindry miernicze),
- 8) przyrządy do mierzenia objętości płynów,
- 9) przyrządy miernicze do mleka ze skalą pływakową,
- 10) posiadające oznaczenia miary (wzorcowane) bańki (konwie) do mleka,
- 11) odważniki użytkowe zwyczajne,
- 12) odważniki użytkowe dokładniejsze,
- 13) wagi dźwigniowe z wyjątkiem: a) wag, dostosowanych do celów, wymagających dokładności wyższej od przepisanej dla wag handlowych dokładniejszych, b) wag uchylanych do listów i chemikalii o udźwigu do 50 dkg włącznie i c) wag automatycznych (przepływomierzy, np. typu „Chronos“, „Libra“ itp.),
- 14) wagi sprężynowe osobowe, zaopatrzone w automat do pobierania opłat,
- 15) wodomierze,
- 16) przepływomierze paliw ciekłych,
- 17) gazomierze,
- 18) gęstościomierze zbożowe (przyrządy do mierzenia masy właściwej czyli gęstości zboża w stanie zsypanym),
- 19) taryfowe amperomierze maksymalne,
- 20) liczniki energii elektrycznej,
- 21) ograniczniki mocy elektrycznej.

§ 2. Narzędzia miernicze, wymienione w § 1. tych rodzajów, których legalizacja w myśl właściwych przepisów odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do sprzedaży, przy czym do uzyskania legalizacji obowiązany jest wytwórca. Wypuszczenie takich narzędzi mierniczych z wytwórni przed zalegalizowaniem może nastąpić tylko za zezwoleniem władz legalizacyjnych. Sprzedawcom wyżej wskazanych narzędzi mierniczych wolno je przechowywać na sprzedaż i sprzedawać tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną, choćby z taką, której ważność wygasła.

Jeżeli nabywcą liczników energii elektrycznej, wyrabianych w kraju, jest elektrownia, posiadająca prywatny punkt legalizacyjny do legalizowania tych liczników, wówczas liczniki te mogą być przez wytwórcę dostarczone elektrowni niezalegalizowane.

To samo dotyczy również ograniczników mocy elektrycznej i taryfowych amperomierzy maksymalnych, jeżeli ich nabywcą jest elektrownia, posiadająca prywatny punkt legalizacyjny do legalizowania tych przyrządów.

Jeżeli nabywcą wodomierzy jest zakład wodociągowy, posiadający prywatny punkt legalizacyjny do legalizowania wodomierzy odpowiednich wielkości, to wodomierze takie mogą być dostarczone zakładowi wodociągowemu przez wytwórcę niezalegalizowane.

§ 3. Narzędzia miernicze, wymienione w § 1. tych rodzajów, których legalizacja w myśl właściwych przepisów odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, wolno przechowywać na sprzedaż niezalegalizowane, lecz tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 72, poz. 661). Narzędzia te powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przy czym do uzyskania legalizacji tych narzędzi obowiązany jest dostawca. Legalizacja wag fundamentowanych może być uzyskana zarówno przez dostawcę, jak i przez nabywcę wagi. W przypadku, gdy dostawca nie przyjmuje na siebie obowiązku uzyskania legalizacji wagi fundamentowanej, powinien bezzwłocznie zawiadomić o tym właściwy okręgowy urząd miar, podając miejsce ustawienia wagi i dokładny adres nabywcy, a w razie zbrakowania wagi przy legalizacji pierwotnej obowiązany jest doprowadzić ją do stanu godnego legalizowania.

§ 4. Obowiązki legalizowania po naprawie, a przed oddaniem do użytku, podlegają narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1. Do uzyskania legalizacji obowiązana jest osoba lub zakład, który dokonał naprawy.

Od obowiązku, ustalonego w ust. 1 paragrafu niniejszego, władze Administracji Miar mogą zwalniać poszczególne naprawione narzędzia miernicze, jeżeli uznają, że piśmienne oświadczenie właściciela narzędzia, iż nie jest ono stosowane lub przechowywane w warunkach i okolicznościach, przewidzianych w art. 14 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 72, poz. 661), odpowiada rzeczywistości.

§ 5. Obowiązki legalizowania przed oddaniem do sprzedaży bądź do użytku podlegają również narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1, sprowadzane z zagranicy przez sprzedawców i pośredników w sprzedaży tych narzędzi.

§ 6. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5, tych rodzajów, których legalizacja w myśl odnosnych przepisów odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zgłoszone przez importera do legalizacji w ciągu 14 dni od dnia otrzymania ich z zagranicy i mogą być oddane do sprzedaży dopiero po ich zalegalizowaniu. Przechowywać

na sprzedaż i sprzedawać takie narzędzia miernicze wolno tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną choćby z taką, której ważność wygasła.

Jeżeli importerem narzędzi mierniczych jest przedstawiciel w Polsce tej fabryki zagranicznej, która te narzędzia wyrabia, wówczas zamiast wyżej wymienionego 14-dniowego terminu służy mu termin sześciotygodniowy; jeżeli jednak dana fabryka zagraniczna posiada w Polsce więcej niż jednego przedstawiciela, to prawo korzystania z ulgowego terminu przysługuje tylko jednemu z nich.

§ 7. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5, tych rodzajów, których legalizacja w myśl właściwych przepisów odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przy czym do uzyskania ich legalizacji obowiązany jest dostawca (importer). Przechowywać na sprzedaż takie narzędzia miernicze wolno tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 72, poz. 661).

§ 8. Termometry, wyrabiane w kraju oraz sprowadzane z zagranicy, wolno przechowywać na sprzedaż, sprzedawać i oddawać do użytku po naprawie nielegalizowane, lecz tylko takie, które wzorcowane są w legalnej jednostce temperatury (art. 7 dekretu o miarach Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 72, poz. 661), t.j. posiadają tylko skalę stustopniową (Celsjusza).

§ 9. Od obowiązku, ustalonego w §§ 1 i 5 rozporządzenia niniejszego, mogą być zwolnione narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1, których wygląd zewnętrzny wyróżnia

się dostatecznie od narzędzi mierniczych, powszechnie stosowanych w obrocie publicznym, lub takie narzędzia miernicze, nie odpowiadające ściśle przepisom o warunkach legalizowania, których przeznaczenie umożliwia zwolnienie tych narzędzi od ich legalizowania. Zwolnienia takie mogą być uzależnione od wypełnienia pewnych warunków.

§ 10. Narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1, mogą być wywożone za granicę nielegalizowane. Na wypuszczenie z wytwórni nielegalizowanych narzędzi mierniczych wytwórca obowiązany jest uzyskać zezwolenie właściwego naczelnika okręgu Administracji Miar. Wydanie takiego zezwolenia uzależnione jest od udowodnienia przez wytwórcę, iż narzędzia miernicze istotnie przeznaczone są na wywóz za granicę. Po wysłaniu nielegalizowanych narzędzi mierniczych za granicę wytwórca obowiązany jest w ciągu 14 dni przedstawić władzy, która wymienione wyżej zezwolenie wydała, dokumenty, stwierdzające dokonanie wywozu, a w szczególności dokumenty celne.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 lutego 1935 r. o obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy niektórych rodzajów narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 92).

w/z Minister Przemysłu i Handlu:

*Eugeniusz Szyr*

## 326

### ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 10 września 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Ziem Odzyskanych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji i Odbudowy w sprawie utworzenia urzędu Pełnomocnika do rozbudowy i zagospodarowania portu Szczecina.

Na podstawie art. 6 pkt 2 i 3 dekretu z dnia 27 marca 1947 r. o zmianach organizacji i zakresie działania naczelnich władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 130) zarządza się, co następuje:

§ 1. W celu usprawnienia i koordynacji prac związanych z odbudową, rozbudową i zagospodarowaniem portu Szczecina wraz z jego połączeniami komunikacyjnymi tworzy się urząd Pełnomocnika do rozbudowy i zagospodarowania portu Szczecina z siedzibą w Szczecinie.

§ 2. Do zadań Pełnomocnika do rozbudowy i zagospodarowania portu Szczecina należy:

- 1) kierowanie całokształtem prac na terenie portu Szczecina związanych bezpośrednio z rozbudową portu i na zapleczu w ramach planów Komisji Aktywizacji Rejonu Szczecińskiego;
- 2) koordynacja prac, dokonywanych w ramach państwowego planu inwestycyjnego na terenie portu Szczecina przez urzędy i organizacje podległe ministerstwu reprezentowanym w Komisji Aktywizacji Rejonu Szczecińskiego i składanie tejże Komisji wniosków, dotyczących koordynacji tych prac na zapleczu portu, jeżeli mają one związek z wykonaniem planu odbudowy portu;